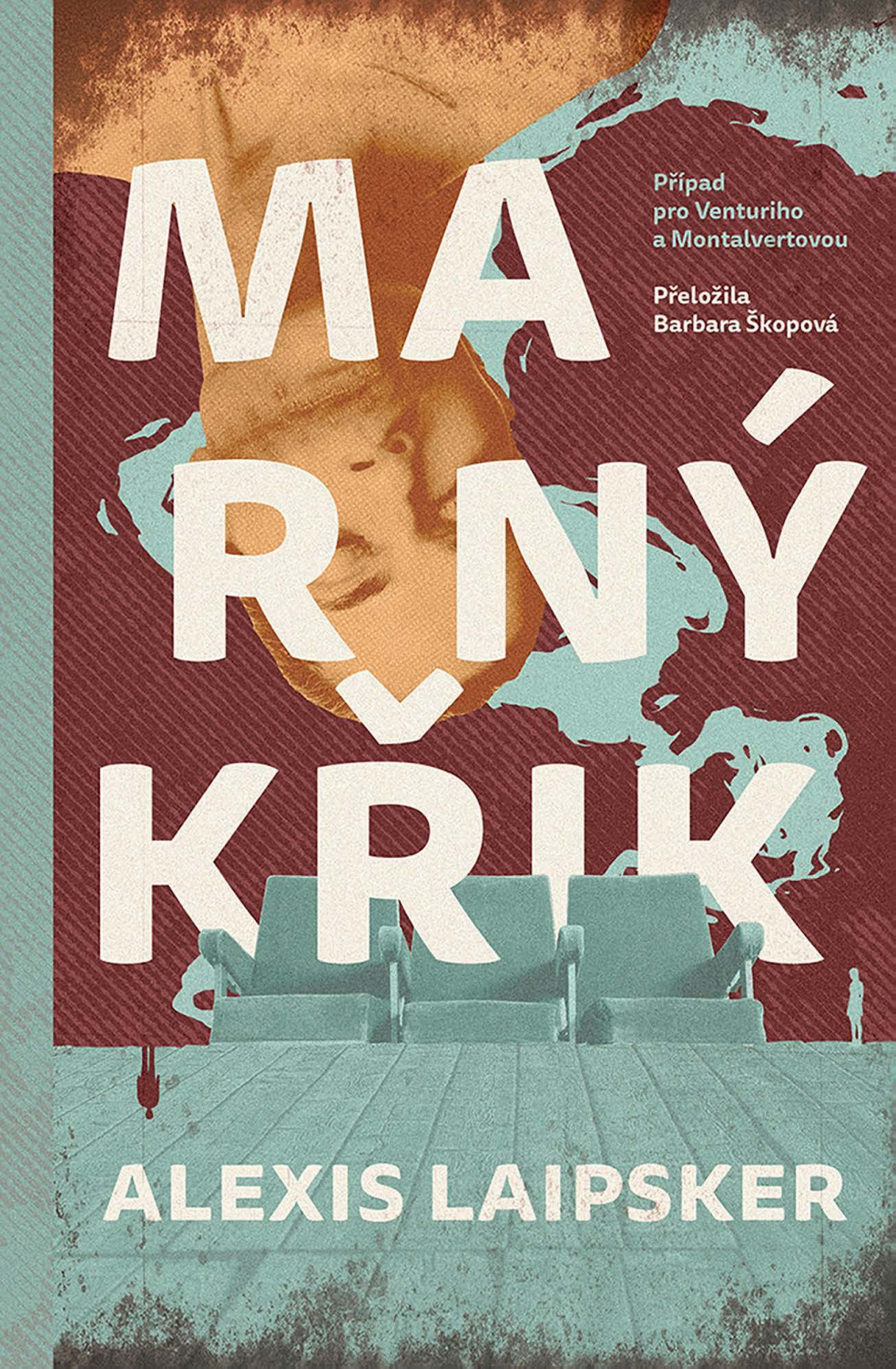

MARNÝ KŘIK
Případ pro Venturiho a Montalvertovou
Přeložila Barbara Škopová
ALEXIS LAIPSKER

MARNÝ KŘIK

MARNÝ KŘIK

ALEXIS LAIPSKER

přeložila Barbara Škopová

VENDETA

© Éditions Michel Lafon, 2023, Hurlements

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Barbara Škopová, 2026
Cover © Martin Stehlík, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8652-7

Odkud se bere ta bolest
Utíkám, ale mám ji stále po boku
Tak mě rozervi a vylij mě
Uvnitř jsou věci, které ječí a řvou

James Hetfield, *Until it sleeps*

1

Olivia Montalvertová se prudce posadila na posteli. Ze spánku ji vytrhl neznámý hluk. Něco zaskřípalo, nebo zapraskalo, nevěděla přesně.

Pátravě se rozhlédla po setmělé místnosti. Nic zvláštního nezpozorovala. Zavadila pohledem o dveře, které předtím nechala pootevřené. Ani chodba ponořená do tmy jí nenapověděla. Napjala uši.

Nic.

Zadržela dech, aby lépe slyšela.

Pokoušela se v tichu rozeznat nějaký zvuk.

Rozespalá a otupělá únavou z nedospané noci si protřela oči a doširoka je otevřela.

Ještě chvilku poslouchala a pak usoudila, že má jen bujnou fantazii. Položila hlavu na polštář a přitáhla si peřinu k bradě. Zachrula se do ní a zavřela oči.

Měla za sebou psychicky i fyzicky náročný den. Na brzké ráno byla náměstkem státního zástupce předvolána k rekonstrukci zločinu. Dvojnásobná vražda se odehrála za úsvitu, a tak tam obžalovaný v doprovodu advokáta ex offo, oba vyšetřující soudci i se zapisovateli a pár policistů zimomřivě přešlapovali v ranním chladu. Její přítomnost jakožto forenzní psycholožky a kriminoložky byla nezbytná. Právě ona totiž vnesla do

temného případu světlo, a napomohla tak k zadržení podezřelého.

Zločin se odehrál v bývalé pískovně, kde se ještě tu a tam ježily železné kostry dávno zapomenutých, opuštěných strojů.

Byla svědkem děsivého představení, kdy muž předváděl, jak chladnokrevně zavraždil dvě malé děti.

Ačkoli role obětí sehráli dva policisté, scéna neztratila na zrůdnosti.

Obraz vraha, který jako smyslů zbavený mlátí kamenem děti ve věku sedm a devět let, až jim rozbije lebky, měl každý ze zúčastněných živě před očima. V té zvláštní atmosféře jako by znovu slyšeli jejich křik a pláč přerušovaný údery a zvukem praskajících kostí.

Rekonstruované hrůze přihlížela se zaťatými zuby. Nejtemnější zákoutí lidské duše zkoumala už léta, a pořád ještě se děly věci tak nepředstavitelné a ohavné, že se s nimi nedokázala srovnat. Každý případ, na kterém pracovala, se snažila prostudovat do hloubky, ale bez přehnaného soucitu, před nímž varoval už Nietzsche. Snad právě v tom tkvělo tajemství, jak nepřijít o rozum: nikdy nepozvat ďábla ke svému stolu.

Advokát diskrétně odvrátil zrak a pohledem se střetl s Olivií. Říct, že nebyl ve své kůži, by bylo příliš mírné. Obhajoba vraždy dítěte určitě nebylo to, o čem snil, když v zbrusu novém taláru skládal s hrdě zdviženou pravicí přísahu. Byla to špinavá práce. Pro něho i pro ni, nakonec pro všechny.

Oba mladí policisté se zvedli ze země, otřepali písek z uniforem a připojili se ke kolegům s plným vědomím, že malým obětem takhle vstát už dopřáno nebylo. Ty

tu zůstaly ležet v rubáši z drobného a chladného deště, než je vložili do vaku.

„A pak jsem šel pryč."

Obviněný mluvil klidným hlasem bez emocí. Když se nad tím zamyslela, nejméně nepříjemné to bylo právě jemu. Bylo mu řečeno, aby svůj čin předvedl co nejvěrněji, a to udělal. Hotovo dvacet.

Zadívala se na něho. Ten ledový chlad, ta bezcitnost a krutost, ten nelítostný výraz. Znala to zpaměti. Disociální porucha osobnosti. Obecná a strohá definice. Mosazná cedulka na dveřích, které vedou přímo do pekla.

Tak tohle byla její práce.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Jako by každý z nich přemýšlel, proč tu vlastně stojí, za ranního šera v mokrém písku, a sleduje nebezpečného pomatence, kterého by většina lidí nejraději viděla viset na šibenici.

Vyšetřující soudci poodešli a tiše se radili. Prstem naznačovali, kudy se „předpokládaný" vrah pohyboval. Pak jeden z nich zamířil k Olivii Montalvertové.

„Co si o tom myslíte?"

Psycholožka se přes svůj mladistvý vzhled těšila u soudního sboru značné úctě. Podařilo se jí úspěšně překonat dvě hlavní překážky: sexistické předsudky a pochybnosti spojené s jejím věkem. Poslední případ ji dokonce u soudu katapultoval mezi hvězdy. Ne každému soudnímu psychologovi se podařilo vyřešit sérii záhadných vražd. Spolupracovala tehdy s nejznámějším kriminalistou ve Francii přezdívaným Kovboj. Vytvořili tandem, o jakém si filmoví tvůrci mohli nechat zdát. Vyšetřování bylo široce medializované a Olivia sklízela ovoce. Některé chutnalo trpce.

„Doporučuju doplnit rozhovory, které jsem s obviněným vedla, přizváním psychiatra."

„Nepříčetnost?"

„Zcela nepochybně. Ale potvrdit to bude muset on."

Soudce přikývl, na chvíli se zamyslel a pak řekl:

„Děkuju, Mentolko."

Byla na to zvyklá, říkali jí tak od mala, ale tady jí to připadalo nepatřičné. Do opuštěného lomu bičovaného větrem, v němž se ještě ozývala ozvěna prudkých úderů do drobných dětských tělíček, se to důvěrné oslovení ani trochu nehodilo.

Obviněnému nasadili pouta a všichni se rozešli. Pískovna se z místa činu rázem proměnila v jednotvárnou pustinu. Jako by výsměšně naznačovala, že život běží dál a zvěrstvo, které se tu odehrálo, byla jen taková epizodka.

* * *

Olivia otevřela oči.

Tentokrát se jí to nezdálo. Zavrzaly parkety.

Zůstala nehnutě ležet v posteli, peřinu přitaženou do půli obličeje. Nervózně těkala očima. Srdce se jí rozbušilo. Dechem v rychlém sledu odfukovala a přisávala látku přikrývky.

Bydlela tu už sedm let. Znala každičký zvuk. Nebylo to těžké, když jich tu bylo tak málo! Ostatně ten člověk z realitky jí hned při první návštěvě říkal: „Větší ticho je už jedině v hrobě." Pitomec!

Teď neslyšela nic.

To vrznutí, které ji vytrhlo ze spánku, jí ale bylo povědomé. Ozvalo se z obýváku. Některé parkety byly

uvolněné, ale posunuly se jen pod větší váhou. Někdo po nich musel přejít.

Nezvaný host.

Znovu se ozvalo zavrzání. Tentokrát hlasitěji.

Srdce jí tlouklo tak rychle, až to bolelo.

Byla na pokraji zhroucení.

Nejdřív se nechtěla ani pohnout, jako dítě, které předstírá, že spí, aby oklamalo rodiče. Pak se pomalu nadzvedla.

Pokoj byl prázdný. Dveře stále pootevřené.

Rychle zvážila své možnosti. Zavřít se nemůže, u dveří do ložnice není zámek ani zástrčka. Telefon? Jak ale zavolat a nebýt slyšet? Mohla poslat zprávu. Jenže v tuhle hodinu všichni spí. Nahlásit to na policii? Jistě, ale volání o pomoc by lupič zaregistroval.

Když si uvědomila, že je odkázaná sama na sebe a neví, jak z toho ven, znovu se jí zmocnila hrůza.

Obrátila se na bok a rukou tápala po kabelu lampičky. Prsty nahmataly vypínač.

Přimhouřila oči, aby si přivykla na světlo.

Tma v chodbě tak byla ještě černější.

Žádný zvuk.

A přece se jí to nezdálo. V tom měla jasno, ale nijak ji to neuklidnilo. Někdo tam byl a ona se mu musela postavit tváří v tvář.

Očima hledala něco, čím by se mohla bránit. Nic nenašla.

Musela vstát. Jít se tam podívat. Přece nezůstane jen tak ležet v posteli!

To jsou nápady spát nahá!

Ve vteřině vklouzla do džínů a natáhla si tričko. Popadla mobil, odemkla ho a vyťukala číslo 17.

„Dovolali jste se na policejní linku, nezavěšujte…“

Než sem někoho pošlou, musí vědět, co jim přesně říct.

Došla ke dveřím. Na dřevě ucítila svůj vlastní zrychlený dech. Musela chvíli počkat, než našla odvahu a prostrčila škvírou hlavu. Chodba se ztrácela ve tmě. Nikde žádný nezvaný host.

Zmáčkla vypínač světla v chodbě a napjala uši, jestli neuslyší někoho utíkat. Nic.

Jestli se k ní někdo vloupal, byl pořád tady.

Podívala se na telefon.

„Všichni naši operátoři vyřizují hovory…“

Pomalu postupovala dopředu. Bosýma nohama našlapovala opatrně a nejistě.

Žádný zvuk.

Chtělo se jí zakřičet. Měla srdce až v krku, ale dokázala se ovládnout.

Směřovala k obýváku a rukou šátrala po vypínači, ale nenašla ho. Vždyť tu rozsvěcela už tisíckrát, kam se najednou poděl? Neměla daleko k pláči.

Pokračovala chodbou dál. Tentokrát hranatou krabičku vypínače nahmatala.

Nevelkou místnost prudce ozářilo světlo.

Nikde nikdo.

Pohlédla na okno. Vypadalo zavřené. Aby se ujistila, otočila kličkou oběma směry. Sklo rozbité nebylo.

Ani venku nevypadalo nic neobvykle.

Prohlédla chodbu, všechno bylo na svém místě, žádná drobnost nescházela.

„Dovolali jste se na policejní linku…“

Zrakem ulpěla na odkládací misce u vchodu do bytu. Byla v ní kreditní karta a pár bankovek. Oddechla si, že se jich nikdo ani nedotkl.

Došla ke vchodovým dveřím. Byly pečlivě zamčené a klíč byl v zámku.

Že by ty zvuky přicházely zvenčí? Nakonec je to možné.

Přilepila ucho na dveře. Žádný hluk.

Z telefonního čísla 17 se stále ozývala automatická odpověď.

Jedinou místností, kterou neprozkoumala, byla druhá ložnice v patře. Tam bylo ale jen střešní okno. Tudy by nikdo neprolezl, aniž by nadělal obrovský rámus.

Žádné známky vloupání, nic ukradeného, prázdné místnosti. Bylo nabíledni, že z jejího bytu se ten zvuk neozval.

Ještě jednou přelétla zrakem místnosti a potom zavěsila.

Stres malinko polevil a navrch získal rozum. Kdo by se k ní vůbec chtěl vloupat? V okolí se moc nevykrádalo. A proč by k ní chtěl někdo vniknout v noci, když byla celé dny pryč? Co by chtěl vlastně ukrást? Pár drobných a neprodejné tretky?

Byla na sebe naštvaná, že se nechala tak vystrašit.

Došla si na záchod. Když už je stejně vzhůru, aspoň toho využije.

Rukama jí prošlo tolik zločinců, včetně slavného Balzamovače a jeho morbidní sbírky „panenek“, že z toho začínala být paranoidní. Aby taky ne! Zatímco obyčejní smrtelníci u automatu na kávu probírají drby o novém obchodním řediteli, ona poslouchá výpovědi pomatenců, pro které je vražda jako houska na krámě. Trochu jiný level! Ona neklábosí s Jaruškou z účtárny, ale s upírem z Montreuil. Pak se nemá v noci probouzet zbrocená potem.

Při té myšlence se ušklíbla. Tím se jí ulevilo a vymočila se.

Odtočila si toaletní papír.

Úsměv jí rázem zmizel z tváře.

V mžiku ho vystřídal vyděšený výraz.

Oči se jí zalily slzami.

Rty se zkřivily hrůzou.

Nenašla ani sílu zakřičet.

Přes tenký proužek světla pod dveřmi na záchod přešel stín.

Za dveřmi někdo stál.

2

Jak dlouho tady bude ještě tvrdnout? To má být součást jejich hry? Zřejmě má.

Victor Venturi už nevydržel stát na místě a začal přecházet sem a tam.

Postihu se neobával. Radost z něho neměl, ale očekával ho. Jeho kariéra musela tak jako tak někdy skončit. Jen si to nepředstavoval tak srdceryvně. Tady, v úzkých a mizerně osvětlených chodbách Generální inspekce národní policie by se býval rád spokojeně dožil penze. Sklenka zteplalého šampaňského, rozmrazené jednohubky a tradiční dárek na odchodnou, všechno by bylo lepší než tohle.

Předvolali ho hned na ráno formálním dopisem s jednacím číslem, jak se v tom ouřadové vyžívají.

Zasunul ruce do kapes a nahmatal peněženku. Vyndal ji a automaticky otevřel tam, kde měl služební průkaz s trikolórou. I v tom srabu se pousmál. Kolikrát už ho vytáhl? A jak se všichni ti grázlové tvářili, když jim s ním zamával před nosem!

Odznak policie a nášivka s dubovým listem hodnosti komisaře mu připomněly celou jeho policejní kariéru. Bude je teď muset vrátit?

Nejspíš odevzdá i bouchačku. Byla to jeho pátá, čtyřikrát fasoval novou. Pokaždé když někoho zastřelil,

požádal o výměnu zbraně. Znamenalo to vyplnit horu papírů, ale nedokázal si představit, že by u sebe nosil nástroj, kterým zabil člověka.

Ten, komu se říkalo Kovboj, měl i svá slabá místa. Pokud je nikdo neviděl, bylo to proto, že nepředpokládal, že nějaká má.

Dlouhá léta si plnými doušky užíval servilnosti okolí. Byl to vlivný, obdivovaný i obávaný muž. Dnes, kdy se na jeho hlavu snesla bouře, zakusil všechny odstíny pohrdání. Změna statusu dost bolela. Bourači pomníků nezaháleli.

Za dvojitými dubovými dveřmi právě jednala disciplinární komise. Chystali se věc postoupit soudu?

Policejní úředníci chladně a věcně procházeli celou jeho služební dráhu. Vyšetřování, která vedl, zločince, které zatkl, jeho chrabré činy, to vše bude odříkáno monotónním hlasem bez jakýchkoli emocí. Ty události byly jeho život. Policie byla jeho život.

A kdyby začínal znova? Tolik věcí by udělal jinak!

Jako první by přišel na řadu zásah, kvůli kterému je tady. Před pár měsíci se vydal na obhlídku k jednomu obchodníkovi se zbraněmi a vzal s sebou začínajícího policistu. Návštěva se zvrhla v divokou hádku. Nováček zpanikařil a vystřelil. Problém byl, že oběť nebyla ozbrojena. „Zbraň vystřelila sama." Žádná zbraň nevystřelí sama. Nikdy. Nějaký prst musí zmáčknout spoušť. Venturi se rozhodl vzít vinu na sebe. Vylíčil celou situaci tak, aby to vypadalo jako sebeobrana. Jenže ouha, generální inspekce našla nesrovnalosti. Bodejť by nenašla! Jak to měl taky vyprávět věrohodně, když to celé byla čirá improvizace? Ještě štěstí že oběť byla namočená do teroristických akcí, což rozlícenou obžalobu

zchladilo. Tím mohla být celá záležitost uzavřena. Mladý kolega se ovšem nedokázal vyrovnat s tím, že zmařil lidský život, a sžírán výčitkami skočil z okna. Nechal tu po sobě dvě malé děti.

Zavřel oči a tu strašnou scénu si představil.

Jedna veřej dubových dveří se otevřela a vzápětí se zase zavřela. Jako by ještě na něco zapomněli. Venturiho to alespoň vytrhlo z černých myšlenek.

Rozhodli se, že ho dostanou, a střelba, do které byl zapleten, jim posloužila jako dokonalá záminka.

Nedávno proběhlo jmenování nového ministra. Ten byl rozhodnut učinit z policie „instituci s lidskou tváří". Jako by v jejích řadách byli jen samí hrdlořezové a krvelační mstitelé, kterých je třeba se okamžitě zbavit, než obrátí zemi v popel a prach. Tomu papírovému mozku s deseti diplomy se policajt, který používá zbraň, nehodil do krámu. Takže když jsi odpráskl čtyři lidi a všichni ti říkají Kovboj, jsi tak trochu na ráně.

Vůbec nezáleželo na tom, že při každé střelbě nasazoval vlastní krk. To politikům do té jejich rovnice nezapadalo. Viděl už tolik ministrů přicházet a odcházet. Sledoval, jak se jeden po druhém na dvoře policejní prefektury uklánějí před rakví zakrytou státní vlajkou. Chvějícím se hlasem pronesli dojemnou řeč a vzápětí přijali místo na ministerstvu zemědělství nebo zahraničí.

Zabil ty muže právem? Každou z těch situací si už tolikrát přehrál v hlavě, že nemohlo být nejmenších pochyb. Kdyby nevypálil jako první, ležel by teď v dřevěném futrálu on.

Raději tedy vystřelil sám. Udělali z něho tehdy hrdinu. Navzdory slávě, které se mu dostalo, na to nikdy nebyl pyšný. Byl jen rád, že zůstal naživu.

Předtím jednou tasil pozdě a schytal kulku do ledví. To mu jako ponaučení stačilo!

Když o tom tak přemýšlí, možná ho nevyhodí. Tisk ani veřejnost by nepochopily, že s ním, policejní legendou, která dopadla Balzamovače, vraha s panenkami, vyrazí dveře za to, že zabil kšeftmana se zbraněmi, byť za pochybných okolností. Ne, nejspíš to s ním skoulí jinak. Převelí ho do nějaké zapadlé díry nebo ho jmenují instruktorem střelby na policejní škole. Anebo ho třeba pošlou za lepším, aby udělali dojem. Ať tak či tak, může se rozloučit s vyšetřováním kriminálních případů. Buď to nějak doklepe, nebo dá výpověď.

Anebo oboje.

Začala se mu chvět ruka. Přitom si bral před odchodem prášky. Všechno je to prostě na hovno!

V kapse ucítil vibrovat mobil. Podíval se na displej. Už potřetí se mu dnes ráno pokoušela dovolat Olivia Montalvertová. Teď se mu vůbec nehodilo to brát, ale takové naléhání nebylo u této mladé ženy obvyklé. Zvlášť v tak časnou hodinu.

Řekl si, že až ho budou zvát dovnitř, aby nad ním vyřkli ortel, nebude od věci být uprostřed nevázaného telefonního hovoru. Poslední dlouhý nos byrokracii.

Vzal to.

„Vy si nedáte pokoj! Co máte tak strašně důležitého? Sekla jste s vegetariánstvím?“

S Mentolkou si povídal rád. Oceňoval její pronikavou inteligenci a břitký humor. Znali se teprve krátce, ale brzy našli společnou řeč. Její obrovskou předností bylo, že si tváří v tvář nejznámějšímu francouzskému policajtovi, člověku zaneprázdněnému, náročnému,

vzteklému a věčně nespokojenému uměla prosadit svou. Dokázala si vedle něho vydobýt své místo, aniž by mu lezla do zelí nebo ho přestala respektovat.

Ale teď mu neodpověděla.

„Montalvertová?“ zeptal se znovu.

„Dobrý den, komisaři.“

Byl to hlas muže. Měl divný tón. Pravděpodobně ho záměrně falšoval.

„Kdo jste?“

„Hra právě začíná.“

Venturi se zamračil. Takový druh žertování nebyl Mentolce vlastní.

„Kdo jste?“ zopakoval Venturi výhružně.

Hlas odpověděl.

„Unesl jsem pět žen, komisaři. Nechávám je trpět. Pomalu. Krutě a rafinovaně. A to je teprve začátek.“

3

Drobný chladný déšť, který od rána skrápěl nuznou čtvrť, poháněl ojedinělé chodce k rychlejšímu návratu domů. Ostatně ulice byla skoro liduprázdná a ranní ticho jen občas přerušilo auto projíždějící po mokré vozovce.

Julien Dastray se na chvíli zastavil a nervózně hleděl na displej mobilu. Bylo to tady.

Šedá fasáda byla popraskaná a malba se odchlipovala po kusech velkých jako dlaň. Na zdech po obou stranách kamenných schodů visely ve velkých rámech plakáty zvoucí na poslední představení, která se zde hrála asi před deseti lety. Tváře herců zdeformovala vlhkost, která prosákla papírem. Vybledlé barvy dovršily dojem starých zašlých časů tohoto zapomenutého místa.

Julien Dastray vystoupal po několika schodech k železné roletě zabezpečující vchod do domu. Zámek byl prastarý a soudě podle rzi, už pěkně dlouho ho nikdo neodemykal.

Zvedl oči k hlavnímu průčelí. Jenom zázrakem ještě písmena slova „Divadlo“ nespadla na chodník.

Sešel zase dolů a prohlížel si fasádu, jako by mu měla vydat nějaké tajemství.

Po ulici přeběhl chlápek chránící se před deštěm bundou přetaženou přes hlavu.

Dastray obešel dům až k úzké slepé uličce tvořené zadní částí domů. Zvedl si kožešinový límec parky a vydal se dál. Našel, co hledal: vstup pro účinkující. Dvoukřídlé dveře, dostatečně široké na to, aby jimi prošly bedny s kostýmy, reflektory i kulisy, byly zavřené a neměly kliku.

Letmým pohledem na konec ulice se ujistil, že tu jiný vchod není. Zasunul prsty do škvíry mezi oběma křídly a vší silou zabral. Dveře se téměř nepohnuly.

Rozevřel nůž, zasunul do mezery čepel a sjel s ní až k západce. Musel přitlačit, aby se mechanismus rozpohyboval, ale po několika pokusech s uspokojením zaslechl cvaknutí a zámek se uvolnil. Ujistil se, že ho nikdo nevidí, a vnikl dovnitř. Dveře nechal pootevřené a mezi křídla vložil kousek smotaného hadru, který se tu válel. Takhle tu nezůstane uvězněný, kdyby musel narychlo ven.

Neměl nejmenší tušení, co tu najde. Možností bylo mnoho. Včetně té nejhorší.

Ocitl se na chodbě ponořené do úplné tmy. Vytáhl baterku a rozsvítil. Kolem sebe měl oprýskané stěny. Na konci chodby se v kuželu světla objevila zaprášená červená sedadla.

Občasné zlověstné zapraskání naznačovalo, že by v tom domě duchů mohl někdo být.

Srdce se mu rozbušilo a navzdory chladu a vlhkosti by byl přísahal, že se mu na čele perlí drobné kapičky potu. Sáhl na pistoli, ale z pouzdra ji nevytáhl. Samotný kontakt se zbraní ho uklidnil.

Udělal několik kroků do sálu. Byl větší, než si myslel, ale baterka nebyla tak silná, aby ho osvítila celý.

Vydal se vpravo a objevil vysoký pult, za nímž ležely bločkové vstupenky a zažloutlé listy papíru.

Páchlo to tu plísní a vlhkou špínou.

Když šel dál, narazil na hlavní vchod a železnou roletu. Prosklený vestibul kdysi vítal diváky přicházející na představení. Teď to byl obraz zkázy. Zvlněný koberec bránil otevření dveří a utvrdil ho v tom, že tudy se sem nechodilo už léta.

Po obou stranách byly dveře na toalety a za pultíkem šatna.

Byly tu cítit splašky.

Vešel raději do další chodby přehrazené zčernalým mosazným řetězem.

Tady narazil na dlouhou řadu dveří, z nichž některé byly vysazené z pantů. Vedly do lóží. Světlo lampy se odráželo v rozbitých zrcadlech a obnažovalo poházený nábytek a popraskané zdi.

Čpělo to tu hnilobou.

Pokračoval chodbou dál a cestou se vyhnul čůrku vody kapající ze stropu, která už poškodila podlahu tak, že nebylo možné rozpoznat původní materiál. Opřel se o zeď a překročil obrovskou louži, která se tu vytvořila.

Vtom uslyšel zezadu hluk. Obrátil se, automaticky sáhl po zbrani a s očima na stopkách zkoumal chodbu. Pár vteřin nato uviděl, jak ze zákrutu vyběhla krysa a za ní další. Ve světle Dastrayovy baterky se jim červeně leskly oči.

Postupoval dál, prošel kolem kanceláře a nějakého kumbálu se stohy papírových krabic a dřevěných beden sahajícími až ke stropu.

Náhle strnul, protože se pravou nohou probořil do podlahy. Šlápl do jakési černé hmoty, jejíž pronikavý

zápach mu okamžitě podráždil nosní dírky. Vyprostil se, ale z boty mu crčela slizká tekutina, až se zašklebil odporem.

Zašpiněnou nohu si jakž takž otřel o kousek suchého koberce.

Co tu vlastně pohledávám?

Páchlo to tu stále nepříjemně, ale teď zas jinak.

Jako by mu to prokleté divadlo chtělo dát pocítit všechny nuance děsu.

Na konci se chodba stáčela a vedla ke schůdkům.

Julien Dastray se právě dostal do zákulisí. Protáhl se kolem naskládaných kulis vybledlých barev, obešel cíp sametové opony a vtom si uvědomil, že stojí přímo na jevišti. Ve stovkách prázdných sedadel a sklápěcích sedaček před ním jako by seděli diváci z onoho světa a čekali, až začne představení.

Na okraji jeviště uviděl Dastray ve světle baterky podivnou kostku. Byla určitě metr vysoká a byl přes ni přehozený kus plátna jako přes nábytek v neobydleném domě. Když přišel blíž, lampou prosvítil látku. Objevily se tyčky a za nimi nějaký neforemný útvar.

Jedním trhnutím sundal přehoz, který se svezl na prkna.

Byla to klec.

Prudce ustoupil. Uvnitř něco bylo.

Polkl naprázdno a srdce mu bilo na poplach.

Vypadalo to jako člověk, ale nemělo to jeho tělesné znaky. Nemůže to být lidská bytost. To není možné. Nesmí to být člověk.

Otřásl se hrůzou.

V mihotavém svitu baterky se zdála kůže toho stvoření bílá jako alabastr.

„Do prdele!“ ujelo Julienu Dastrayovi při pohledu na ten strašlivý výjev.

Na okamžik zůstal stát jako přibitý a pak navzdory strachu, který ho spoutával, navzdory zápachu a odporu se zaťatými zuby pomalu přistoupil blíž.

V kovové kleci leželo schoulené tělo ženy.

Paže měla v půli uřezané.

Nohy také.

Byla úplně nahá. Sinalou kůži zbarvovaly četné sečné rány a čerstvé jizvy.

Hlavu měla předkloněnou a dlouhé černé vlasy jí cudně zakrývaly břicho.

Překonal strach a protáhl mezi tyčemi ruku. Prsty se snažil na krční tepně nahmatat puls. Nic necítil. Kůže byla chladná, ale stále pružná, ještě ji nezasáhla posmrtná ztuhlost.

Zemřela teprve nedávno.

Když Dastray vytahoval ruku z klece, nedokázal zadržet vyděšený výkřik.

Tělo se totiž pohnulo.

Upřeně na něho hleděly dvě oči bez života.

Z úst bez jazyka se prodral příšerný skřek.

4

Olivia Montalvertová se nesnažila tahat za pouta ani křičet přes roubík. Byla ochromena strašlivým, mrazivým, bezbřehým strachem. Hrůza ji paralyzovala natolik, že nebyla schopná nic vymyslet. Nevykřesala ani jiskřičku naděje.

Seděla strnule jako zvíře oslepené svítícími reflektory automobilu.

Odevzdaně čekala na smrt. Doufala v ni jako ve vykoupení. Neboť strach, který prožila předtím, byl nelidský.

Ta postava, ta maska, která se před ní zjevila, to nebyl jen zabiják, ale ztělesněné Zlo.

Nerovný boj netrval dlouho.

Dveře u toalety se otevřely tak prudce, že neměla ani čas vykřiknout. Vsedě a se spuštěnými kalhotami nebyla schopná klást jakýkoli odpor.

Drapl ji za vlasy s takovou vervou, až nadskočila. Pak s ní mrštil o zeď a udeřil ji.

Vědomí nabyla až na židli, ke které byla připoutána tak pevně, že se nemohla ani hnout. Ústa měla přelepená širokou lepicí páskou. Jak dlouho bude ještě trpět? To netušila.

Rozhovor s komisařem Venturim dobře slyšela. Vyslechla si i všech pět jmen, která pomalu odříkal. Pět žen, které údajně unesl. Mučil. A zabil?

Ona byla šestá.

Olivia Montalvertová.

Když si uvědomila, že jako další oběť bude uvedena ona, skoulela se jí po tváři slza.

Chtěla, aby si ji pamatovali kvůli jiným věcem. Jako bystrou a upřímnou holku, co měla vždycky dobrou náladu a dělala dobře svou práci. Cokoli, jen ne jako „šestou oběť".

Na kriminálce napíšou její jméno velkými písmeny na tlusté hnědé desky. Sbohem veselé fotografie smějící se dívky, sbohem bezstarostná selfie. Místo nich sem založí soudní snímky tváře voskové barvy se skelnýma, prázdnýma očima. S na věky ztuhlými rysy.

Byla to hodná dívka, v kolektivu oblíbená. A dál…? Už nic! Život se někdy vejde do tak krátké věty, že to až uráží.

Byl klidný. Při každém pohybu působil vyrovnaně.

Do telefonu mluvil rozvážně, a jakkoli to zní šíleně, jeho hlas uklidňoval. Svědčil o tom, že má situaci zcela pod kontrolou. Co horšího – že v tom má velkou praxi.

Takové chování bylo Olivii důvěrně známé. Označovalo se nechvalně známým termínem psychopat.

Sebejistá gesta a chladnokrevné jednání navzdory hrozbám, které na něj křičel Venturi, všechno jako z učebnice. Ten člověk se řadil do kategorie nejtěžších případů. Patřil mezi zločince, kteří se ke svým činům hlásí, vychutnávají si je až k rozkoši a s exaktní precizností je provádějí opakovaně.

Měl na sobě oblek z černého latexu, zřejmě vyrobený na míru, který se podobal kostýmům oblíbeným v sadomaso kruzích. Součástí byla kapuce a maska rudého ďábla bez úst.

Nekonečné minuty vydržel sedět bez hnutí a zírat na ni. Za temnými důlky masky cítila jeho pohled. A hlavně slyšela jeho těžký dech.

Olivia Montalvertová už nějakou tu vraždu na stole měla, aby si dokázala představit, jaká kalvárie ji čeká. Tentokrát ale nedržela v ruce papír se zprávou, od které může kdykoli odběhnout. O týrání nečetla, byla jeho objektem.

Neměla na vybranou. Ať bude usedavě naříkat, nebo se fyzicky bránit, oboje jen vydráždí šílencovy pudy a utvrdí ho v jeho sadistické všemocnosti. Stála tu před ní sociální deviace v krystalickém stavu.

Když k ní přistoupil, všimla si, že se mu mezi prsty v rukavicích něco kovově zablýsklo. Tenká, protáhlá čepel lesknoucí se jako zrcadlo.

Chystal se ji zabít.

Ale ještě předtím ji nechá trpět.

„Krutě a rafinovaně." To byla jeho vlastní slova.

Její poslední vzlyk ztlumil roubík.

Zavřela oči. A čepel se jí zařízla do masa.

5

Žena vyproštěná ze železné klece se na jevišti svíjela jako obludné zvíře. Znetvořené údy, kůže pokrytá krvavými strupy a nekontrolované pohyby ji zbavovaly čehokoli lidského. Nejstrašnější byly ale zvířecí skřeky, které vydávala. Hrdelní, niterný řev se nedral z úst, ale z bezedných hlubin. Nelidské, nepřirozeně hlasité zvuky naháněly hrůzu všem, lékařům pohotovostní služby i policistům. Dastray nebyl výjimkou.

Jeden záchranář musel odejít stranou, aby se nerozbrečel jako malý kluk. Vyprošťoval už oběti dopravních nehod, ošetřoval lidi s těžkými popáleninami, odřezával oběšence ze smyčky, ale nic se nemohlo rovnat nesnesitelným skřekům této bytosti.

Marně si zacpávali uši, ty zvuky je pronásledovaly všude. A vibrace, které cítili, byly ještě horší.

Lékař se sklonil nad obětí a snažil se ji navzdory mimoděčným pohybům vyšetřit poslechem.

Pravá ruka byla uříznuta u ramene, levá níže, téměř u loketního kloubu. Stejnou asymetrii zaznamenal i u dolních končetin. Zatímco pravá noha byla amputována jen do výše kotníku, levá byla oddělena pod kolenem.

Z roztřepených jizev na prsou bylo možné usuzovat, že bradavky byly vytrženy kleštěmi. Zůstal po

nich hnisavý otok. Tělo bylo natolik poseto ranami, že lékař musel hledat, kam přiložit stetoskop.

Strupy na hlavové žíle horní končetiny vypovídaly o nedávném zasunutí cévky a dalším nekonečném množství vpichů.

Když lékař týranou ženu ošetřoval, myslel na nesnesitelnou bolest, kterou musela zakusit.

Pohlédl na Dastraye a to, co četl v jeho očích, ho znepokojovalo nejvíc.

Ze všech hrůz, jichž byli oba během své dosavadní kariéry svědky, se tato vyznačovala něčím, z čeho mrazilo: úmyslně ji totiž spáchal člověk.

Oba záchranáři museli požádat o pomoc lékaře i policistu, aby oběť usměrnili a ona s nimi přestala zápasit. Její nahodilé pohyby byly tak prudké, že je stálo veškeré úsilí, aby ji zvedli na nosítka. I s amputovanými údy a četnými ranami prokazovala obdivuhodnou sílu. Žádné domlouvání ji nedokázalo zklidnit.

Při poslední křeči si Dastray všiml stopy na levé lopatce.

„Počkejte!“ přikázal a zamířil k ženě.

Sklonil se k ní, ale znovu sebou škubla a na rameno nebylo vidět.

Vzal ji jemně oběma rukama a nadzvedl. Měl chirurgické rukavice, a přece pouhý kontakt s pořezanou kůží byl mimořádně odpudivý. Vyčítal si, že se mu to hnusí.

Ovládl se a překlopil ženu na bok.

Skřek, který vydala, byl tak pronikavý, že ucukl o krok dozadu.

Žena nabyla dvojnásobné energie a bránila se ze všech sil.

Při jednom zvlášť silném záškubu se dostatečně vztyčila, aby ji Dastray mohl chytit a položit na břicho. Skutečně měla na rameni kresbu.

Tetování poškozené sečnými a řeznými ranami, které měla všude na kůži.

Znázorňovalo děsivého tvora s křídly.

Démona.

6

Těžké dveře se konečně otevřely, vyšel z nich policejní úředník a namísto Venturiho našel prázdnou lavici. Pohlédl do pusté chodby, ale zaslechl už jen rychlé kroky komisaře sbíhajícího po schodech moderní budovy generální inspekce.

Venturi se vrhl k východu sledován užaslými pohledy uniformovaných policistů zajišťujících bezpečnost v objektu. Vyběhl na ulici a naskočil do služebního vozu.

Se zapínáním pásu neztrácel čas, šlápl na plyn a spustil maják a dvoutónovou sirénu. Hodil myšku před zásobovací vůz, který na něho troubil jak na lesy. Dál kličkoval mezi auty, najížděl do pruhů pro autobusy, ignoroval červenou i přednost v jízdě a klel pokaždé, když ho někdo nechtěl pustit. Prodíral se hustým provozem a za jízdy na telefonu vytočil Olivii Montalvertovou. Nepřekvapivě spadl hovor opět do hlasové schránky.

„Jestlis jí něco proved, ty parchante…!“

S očima podlitýma krví a zaťatými zuby vypadal Venturi jako bůh pomsty.

Znovu vzal do ruky telefon. Když vyhledával číslo, málem srazil skútr. Řidič mu zahrozil.

„Haló?“

„Tady je Venturi…“

„Á, komisař, jak jste dopadl na…“

„Nemám kdy!“ zařval. „Sklapněte a poslouchejte mě! Najděte adresu Olivie Montalvertové a pošlete tam zásahovou jednotku a záchranku. Včera bylo pozdě!“

„Koho adresu?“

„Montalvertové! Olivie Montalvertové, té psycholožky, ksakru!“

„Aha! Dobře.“

„Rozuměl jste?“

„Rozuměl.“

Venturi zavěsil, aniž se obtěžoval poslat toho na druhém konci drátu ke všem čertům.

Opustil město a najel na dálnici, kterou přejížděl zleva doprava, od nejrychlejšího pruhu po odstavný.

Tachometr ukazoval 165 km/h.

U své kolegyně jednou byl, když před pár týdny slavila narozeniny. Trefil tam, ale neměl u sebe adresu. Byl na sebe pěkně naštvaný, protože teď se počítala každá vteřina.

176 km/h.

Než na policii vyhrabou Mentolčiny nacionále a než se zásahová jednotka zmobilizuje a dorazí na místo, stačí ji uškrtit.

Pokud už to neudělal…

183 km/h.

Venturi okamžitě pochopil, že tentokrát je to vážné. Za ty desítky let, co honil zločince všech možných sort, dokázal rozlišit chlapa, který chtěl jen nahnat strach, od toho, který byl schopen přejít k činu. Už mu tolikrát vyhrožovali smrtí, že tomu dávno nevěnoval pozornost.

Ale tohle… Ten chlap na druhém konci drátu byl magor. Echt. Takový, co z něho člověku naskakuje husí kůže.

Vypočítal pět jmen. Pět žen, které údajně unesl. Venturi neměl čas si to ověřit, ale tenhle šílenec neblafoval, Ty ženy byly v jeho rukou. Pokud byly ještě naživu… Možná by bylo lepší, kdyby byly mrtvé.

A teď byl u Olivie Montalvertové.

„Oddělám ho! Nebudu se s ním mazat."

Pravá ruka se mu na volantu klepala tak, že vypadala jako ryba mrskající se na suchu. Neurolog mu důrazně doporučil, aby se vyhýbal stresu. Jemu se to řekne!

Když sjížděl z dálnice, prosvištěl mýtnicí, aniž zastavil. Aniž vůbec zpomalil. Lehká závora se při průjezdu roztříštila a za ohlušujícího rámusu prorazila přední sklo. Střepy se rozletěly na všechny strany. Spustila se ječivá siréna.

Do vnitřku auta vnikl prudký závan vzduchu, udeřil policistu do obličeje a rozmetal pár povalujících se papírů. Stěrače se žalostně kývaly v prázdnu. Hluk trhal uši.

Venturi najel na menší silnici. Musel zpomalit, aby neskončil ve škarpě.

Ve zpětném zrcátku zahlédl v dálce maják, pak druhý. Jeho průjezd mýtnicí zalarmoval četníky. Anebo to byla zásahová jednotka. V každém případě tu měl někoho, kdo mu kryl záda.

Začalo mu cukat v pravé noze, takže nemohl plynule ovládat plynový pedál.

„Doprčic! Teď ne!"

Už poznal malé venkovské stavení, strhl prudce volant a zatáhl za ruční brzdu. Vůz se strašným skřípěním zatočil.

Sotva zastavil, Venturi z něho vyskočil se zbraní v ruce. Z šatů mu spadala hromada skleněných střepů.

Zasunul do zbraně náboj a namířil před sebe.

Ruka se mu nezvladatelně třásla.

Pomohl si levou paží a zbraň stabilizoval.

Dveře byly pootevřené. Rozrazil je kopnutím tak prudkým, že práskly o zeď.

Vtrhl do bytu Olivie Montalvertové.

I když neměl ruku tak pevnou jako dřív, byl si jistý, že dokáže vysypat zásobník do těla chlapa, který by mladé ženě zkřivil jediný vlásek.

Prozkoumal předsíň. Nic.

Kuchyň. Nic.

Tamhle, v obýváku. Na podlaze.

Olivia Montalvertová tu ležela v tratolišti krve.

7

Divadlo prohledávalo od sklepa po půdu asi deset policistů se zbraní v ruce. Pomalu procházeli spletí chodeb a nahlíželi do opuštěných místností. Obklopeni relikviemi minulosti prosvítili silnými baterkami každý kout. Na závěr prošli hlavní uličkou v hledišti a zkontrolovali řadu po řadě.

Ten, kdo se celého toho zvěrstva dopustil, pochopitelně vyklidil pole.

Oběť sice už vynesli ven, ale zdi opuštěného divadla jako by stále rezonovaly jejími výkřiky. Žádný z přítomných policistů se neodvážil promluvit ani slovo. Všichni v té atmosféře smrti jen konali svou práci a snažili se na drásavé skřeky nemyslet.

Julien Dastray upřeně hleděl na klec. Nechápal to, neviděl v tom logiku. Jak může lidská bytost spáchat takovou ohavnost? Jak někdo může umučit ženu způsobem, že pouhý pohled na ni vyvolá spíš strach než lítost, spíš znechucení než soucit?

Ta otázka zůstala, a zřejmě zůstane i nadále, bez odpovědi, a tak Dastray se skloněnou hlavou přecházel sem a tam po jevišti a snažil se najít nějakou stopu.

„Ztrácíte čas, poručíku, už jsme tu všechno prosmejčili."

„A nic jste nenašli?" zeptal se Dastray.

„Vůbec nic. Váš ‚klient' myslel na všechno. Je to pěknej úchyl, jestli chcete něco vědět."

„Kdy budeme mít výsledky rozboru DNA oběti?"

„Nejdřív za dva tři dny. Ale jestli není v záznamech, nebudeme ji moct identifikovat."

„Jak se dá zjistit, kdo to je?"

„Těžko. Musela by mít nějaké zvláštní znamení."

Julien mu pokývnutím hlavy poděkoval a pokračoval v hledání.

Vzadu po straně jeviště, skoro v zákulisí, si všiml jedné drobnosti. Kalužvody měla zvláštní odlesk. Namočil do ní prsty a přičichl. Byl to olej, možná benzín. Zvedl hlavu, aby se ujistil, že nekape ze stropu, ale hned viděl, že tam nic není. Ostatně kde by se tu vzal benzín?

Nemohl tam být dlouho, jinak už by se odpařil. Vrah tedy potřeboval palivo. Ale k čemu? Aby oběť kromě všeho toho týrání ještě spálil? Dastray si nevzpomínal, že by na ní viděl popáleniny.

Přidřepl si, rozsvítil baterku a namířil na podlahu. V prachu se tu klikatila podivná, několik metrů dlouhá čára.

V tom místě musel někdo tahat elektrické kabely. A odklidit je teprve nedávno.

Dastray si dal dvě a dvě dohromady.

Zašel do zákulisí a na zaprášené zemi objevil obdélníkovou stopu po objemném předmětu, který někdo musel odnést. To jeho domněnku potvrdilo.

Zločinec tu měl dieselový agregát. A když do něho lil naftu, vylil jí trochu na podlahu. Natahal sem kabely, aby si posvítil na jeviště. Přesně jako teď policisté.

Ale proč proboha?

Na co potřeboval tolik světla? V obchodě se dají sehnat velmi výkonné svítilny. Tak k čemu agregát?

„Všechno v pořádku, poručíku?“ optal se policista.

„Jojo,“ odpověděl Dastray nepřítomně, stále pohroužený do svých myšlenek.

Na bedně opodál objevil brožurku. Kdysi musela být bílá, časem ale zežloutla. Sfoukl z ní prach. Byl to program k tehdejšímu představení. Stručný obsah hry, pár slov o každém herci a fotografie sálu. Bylo zvláštní, jak prostor kdysi plný života, kde se lidé bavili a aplaudovali, byl dnes místem zkázy a utrpení.

Dastray hodil bez zájmu program na zem mezi další papíry a odpadky. A právě v tom okamžiku upoutal jeho pozornost kousek zmačkaného, čistě bílého papíru. Sebral ho konečky prstů a rozbalil.

Byla to jakási křivka, spíš graf podobný záznamu EKG. Nebyly na něm zapsány žádné hodnoty ani údaje.

Dastray se rozhlédl, jestli ho někdo nevidí, a zasunul papír do kapsy.

Pak se zvedl a popošel na hranu jeviště směrem k hledišti, jako herec, který se po představení chystá děkovat divákům. Zůstal tam v zamyšlení stát.

Proč zrovna v divadle?

Najednou seskočil z jeviště a začal zuřivě prohlížet každé sedadlo.

Myslel si to správně. Na jednom z nich byl setřený prach.

Ve čtvrté řadě uprostřed, přesně naproti kleci, někdo seděl. A to docela nedávno.

Ten člověk sledoval hrůzné „představení“, které sám zrežíroval.

Z mezery mezi sedátkem a opěradlem vyčuhoval kus papíru. Dastray ho opatrně vytáhl a zjistil, že je to útržek z novin s fotografií bez popisku nebo textu. Byli na ní muž a žena. Ona byla mladá, žádná kráska, ale měla šmrnc a jiskrný pohled. On byl starší a měl hranatou tvář. Julien Dastray ho znal.

Byl to policajt. A ne ledajaký.

Komisař Victor Venturi.